

ברוכים הבאים לגיליון מספר 3 של עיתונינו,

ואם כבר בעיתון עסקינן הרי
כמעט מתבקש מאליו - לוגו לעיתון.

מה שנולד לאחרונה כלוגו, הרי הוא לפניכם ואתם מוזמנים להגיב
לקבל, להציע משהו אחר... מה בראש שלכם

גיליון מס. 003 - תאריך: יום רביעי 5/7/2023

עורך: דוד אלמן - khbbm1@gmail.com

משולחן המערכת

החלטתי שהעיתון יצא בימי רביעי כל שבוע בערב מתישהו,
כלומר לקראת יום חמישי (על פי שעון ארץ הקודש כמובן)

וכל זאת למה? - אני מתכוון לכך שהחוקים החדשים של ממשלתינו
היקרה (תרתי משמע!) לא יאפשרו כתיבה כלשהי בימי שישי ושבת,
שהרי כתיבה היא עבודה, ו...ו... צריך להסביר?
מקווה רק שקריאה לא תחשב אף היא לעבודה...

בכוונתי להביא בעיתוננו, עינייני נוסטלגיה, ובעיקר בתמונות.
יש לי אמנם תמונות רבות מהימים ההם אבל בטוח יש לכם פה ושם משהו
שאין לי. אל תתביישו לשלוח לי תמונות כאלה!!
ואם יש לכם מה להגיד על התמונה, אז בכלל.....!!

השנה לוינו תשעה בדרכם האחרונה ואנחנו רק בחצי השנה הראשונה....
אבל אולי כדאי שלא אפתח פה לשטן - כמו שאומרים.

אבל לעניינינו:-

בואו נעלה על מכונת הזמן ואל העבר נטוס.
בואו נחטט בהיסטוריה ונעשה זאת בלי היסוס.
הזמן הוא תרוץ להיות רק כאן ועכשיו
ואילו המסע שלנו יביא לנו מלא זהב.

דוד אֶלמן - השם שמור במערכת
ΔΥΔ ΞΥΞ - ΞΥΞ ΞΥΞ ΞΥΞ

נוסטלגיה? זה לא מה שהיה פעם

חדר האוכל במנסורה: אני מזהה את לו סגל וכנראה גם ג'ו סינה

וחדר האוכל "החדש" שמזמן כבר הפך ל"ישן".
ולמי צלצלו הפעמונים? אוכל, אסיפה, שריפה וכל מיני כאלה

נוסטלגיה? זה לא מה שהיה פעם

ומי שומר על המולדת? כמובן ותיקינו, ובמקרה זה לו סגל וג'אק
נורתון הידוע כבן-נתן. לדעתכם, זה אמיתי או זיג?

שלא לדבר על ארבעת המופלאים עם תותח הנ"ט:
ג'וני טנא, יע'נקל מנזיגורסקי, הנרי בן-יהודה ומיק אלמן

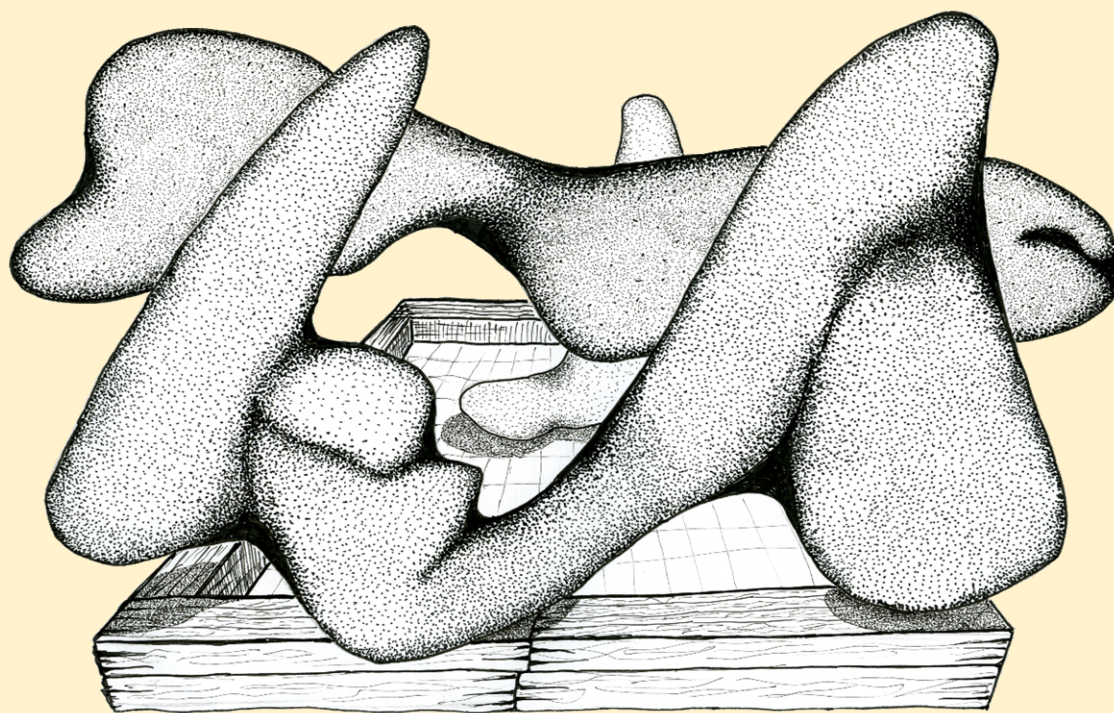

בינינו לבין עצמנו

בכל עיתון המכבד את עצמו, ישנן נקודות שהעיתון שם עליהן דגש במיוחד. הבעיה היא כמובן, מה עושים כשיש הרבה נקודות כאלה, ואני מתכוון הרבה מאוד!!

הפתרון שלי הוא פשוט - הרי מההיבט הטכני, כל נקודה היא סה"כ מעגל עם רדיוס אפס או לחילופין, קו באורך אפס פלוס. אם נביט על כלל הנקודות, הרי לנו ציור חדש ולעיתים גם מפתיע.

הנקודה היא שלא צריך להיות מומחה לנקודות כדי לדעת מה לעשות איתן ! והראיה לכך - לפניכם.

BBM1

דוד אלמן - טוב, מה לעשות?
ΔΥΔ ΧΥΧ - ΨΥΘ, ΨΥΘΧ

ואיך אפשר בלי?

כן, מה לעשות והפוליטיקה בחיינו, בוערת יותר מאשר אי פעם.

כמובן שלדבר זה נוח בהרבה מאשר לעשות משהו תכלס, משום כך החלטתי להצטרף למחאה השבועית בראש פינה. בנוסף לעוד כמה מחאות בצומת הגומא, תל-חי, צומת עמיעד, צומת מחניים ומחאה מוסעת באזור יקנעם.

כלומר אני בהחלט מאמין שהממשלה הנוכחית עושה ממש רע לישראל, וזה המעט שאני יכול לעשות בשלב זה בחיי.

אבל מה? מסתבר שיש לנו נטייה לירות לעצמנו ברגל! כן, לא פחות.

המחאה בנתב"ג למשל - זהו ממש גול עצמי!! שהרי אנחנו משבשים את החיים דווקא לרבים שהיו יכולים להיות תומכי המחאה. אני מניח שהכעס על שיבושים אלה יצא דווקא כנגד המוחים.

דבר נוסף.... ראיתי ושמעתי אנשים הפונים למשטרה כאילו הם הפושעים הגדולים של המדינה.

רוצה להזכיר שאחת הצעקות הנשמעות מדי שבוע היא: "שלוש רשויות, ולא אחת פחות!". המשטרה היא הרשות המבצעת במדינה דמוקרטית, כך שלהתנגד עקרונית למשטרה זה שוב גול עצמי!!!

נראה לי שיש יותר מדי שלא שואלים שאלות! דיקטטורה מבוססת על "כבשים" שהולכים אחרי ה"דועה" ללא שאלות ובצורה עיוורת.

אנחנו חייבים לשאול שאלות בכל מצב!!! למען הדמוקרטיה.

ברגע האחרון!!

(**) הערות שלי (דוד אלמן) עקב בעיות עברית/אנגלית ה"בלאדי בני משק" יקראו מעתה בב"מ - כמו כן, תרגום הכתבה מאנגלית הוא שלי וטענות על כך (אם יש) - הפנו אלי)

שלום ידידי הבב"מ (**)

ראשית הרשו לי לשבח את בב"מ 1 על יזמתו בהקמת העיתון הזה. אם זכרוני אינו מתעני, הרעיון עלה לפני מספר שנים, בזמנו אשרתי זאת בכל ליבי, באמרי שאני אוהב את הרעיון ומצפה לשמוע מ- בב"מ אחרים על מסעות החיים שלהם, במיוחד אלה שעזבו את הקיבוץ.

למעשה שיתפתי את הסיפור שלי ב"קול סוטה" בספטמבר 2016. כעדכון, מאז סגרתי את סוכנות כוח אדם שלי ב- 2019 ממש לפני הקורונה (מהלך מחוכם מאד, אם יורשה לי לומר) ופרשתי לגמלאות. קריס פרשה אף היא ב- 2018 ומאוחר יותר ב- 2021 רכשנו בית באזור טמפה שבפלורידה, ליד קלייר ומשפחתה. כיום אנחנו מחלקים את זמננו בין אוהיו לפלורידה, הלך וחזור כל 2-3 חודשים.

בנוסף הייתי מת לשמוע על בקורי בב"מ אחרים בכפר הנשיא וכיצד הם רואים את המקום משתנה במשך השנים. בעיני הקיבוץ השתנה כלכלית אבל במחינה חברתית נשאר קיבוץ מאד תוסס.

קריס ואני בקרנו בכפר הנשיא פעמים רבות בעבר, בעיקר לבלות עם המשפחה, ובמיוחד עם אמא, שלאחרונה מנצאת בבית יונתן. אבל הביקור האחרון שלנו היה מיוחד מאחר ובפעם הראשונה הבאנו אתנו 2 מ 4 הנכדים שלנו. יעקב (10) ואלי (7) נלוו להוריהם, ביתנו קלייר ובעלה יונתן.

מספר תודות למי שסייע לנו בביקור המופלא הזה - ללא סדר מיוחד

איציק - על הסיור הפרטי באגמון

מרים וברוך - על ארוח מפגש "כיתת עופר" בו יגאל היה אורח הכבוד.

יניתה וזאבי - על הארוח של ארוחת 4 ופאי התפוחים (ממממ....)

מיכל וביני - על שארחתו את קריס ואותי בסבלט שלהם

עמי - על ארוח קלייר ומשפחתה בסבלט שלו

מרים ודוד - על הארוח והשיח אתם

לאה ונחמן - על ארוח כל משפחת אפשטיין לתה וקינוחים נפלאים (ממממ....)

שר - על הצגת משק הילדים לבנים ואיפשרה להם להאכיל את ה"חברים" הכי חדשים שם - שני טלאים שזה עתה נולדו.

(המשך בעמוד הבא...)

(...המשך מעמוד קודם)

חויות אחרות שחווינו כמשפחה והיו מיוחדים לי:
הליכה סביב כל כביש המערכת כולל "מעלה הנמר" (כאימון למצדה)
ארוחות משפחתיות אצל אביבה וליאת, קיאקים בכפר בלום, השתתפות בהפכנה למען
הדמוקרטיה, בראש פינה. ארוחה בכביש 90. בילוי יום בחוף חוקוק בכנרת.
בילוי שעות רבות בבריכת השחייה וצמצום משמעותי של מלאי הגלידה של אבי שם.

לבסוף, ולמעשה החוויה הכי מיוחדת שלי, הייתה הביקור במצדה וים המלח.
לפני 36 שנה ב- 1987 הבאתי את קלייר וטובי, אז בני 10 ו- 7 בהתאמה, לישראל ולקחתי
אותם לטפס למצדה ב"שביל הנחש". הם ממש רצו את כל השביל הטיפשי הזה. הפעם,
הבנים היו הרבה לפני אימם, ובמאסף הלכו דודה אביבה וסבא.
ברור לי שיהיה להם מה לספר ולהראות לכשיחזרו לספסל הלימודים באוגוסט.

החוויה המצערת היחידה בטיול הזה של הצגת ישראל והקיבוץ לנכדינו, היה חוסר העניין
המוחלט שלהם בחומס.
נתנו להם מספר רב של הזדמנויות לחוות את המטבח המזרחי תיכוני האלוהי הזה, אך הם
סרבו לשתף פעולה.
טוב, תמיד יש השנה הבאה, כאשר נציג את ישראל והקיבוץ לשני נכדינו האחרים.

לסיכום, זו הייתה חוויה של פעם החיים שלא אשכח לעולם.

ושוב, אני רוצה לנצל את ההזדמנות לעודד בב"מ אחרים המבקרים בכפר הנשיא לחלוק
אתנו את חוויותיהם.
אני גם רוצה לאחר לכל כפר הנשיא חג משק 75 שמח המגיע החודש.
צר לי שלא אוכל לחוות את החג עם כולכם.

BBM3

שמוליק אפשטיין - יע'ני בב"מ 3